Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 5. Den 1ste December 1882. 32te Aargang.

Tale af Ældste Lorenzo Snow:

Afholdt i Logan den 6te Maj 1882.

Taleren begyndte med at læse de ti første, og det 18de Vers i Jeremias Prof. 35te Kapitel, samt en Del af Davids 139te Psalme og sagde: Jeg læste disse Vers i den Hensigt, at skulle desto bedre indpræente et Princip i Eders Sind til nøjere Overvejelse, nemlig: Nødvendigheden for os som Sidste Dages Hellige at grundlægge en Karakter, skikket til at møde Gud vor Fader.

Jeg er i højeste Grad af den Mening, ifølge den nøjagtigste Overvejelse, at det, som vil blive af største Vigtighed, naar vi en Gang vende tilbage til Aandeverdenen, er, at være i Besiddelse af en god og forædlet Karakter, som trofaste og standhaftige Sidste Dages Hellige, medens vi vare i denne Prøvestand. I det Tilfælde, at en Fremmed ansøger om et Embede, bliver han ofte anmodet om at fremlægge saadanne Attester og Anbefalingsbreve fra paalidelige Magthavende, som kunne ansees nødvendige for at assistere ham i Opnaaelsen af Tjenester og Privilegier, hvilke ellers vilde blive vanskelige at opnaa. Det er ikke desto mindre forholdsvis let at erholde en „skreven Anbefaling", som det kaldes, hvilken man kan putte i Lommen; og ifølge mine Jagttagelser, er det i Virkeligheden ikke sjeldent, at Folk besidde „skrevne Anbefalinger", til hvilke deres virkelige Karakter ikke er i Stand til at kunne svare. Der findes disse iblandt os, som ere betragtede som denne Kirkes Medlemmer, hvilke gjøre sig yderste Umage for at blive betragtet blandt sine Omgivelser som det Bedste, men uagtet de tilsyneladende kunne have Udseende af at være Sidste Dages Hellige, saa ville dog deres indvortes Tilstand og den Karakter, som er indskrænket i deres Hjærter om tilstrækkelig aabenbaret, gjøre dem aldeles uskikkede til Omgang og Fælledsskab med Guds Folk. Den Bøn, jeg havde Hentydning til, nemlig: „Ransag mig, Gud! og kjend mit Hjærte, prøv mig, og kjend mine Tanker. Og see om der er en Vej, som gjør Smerte i mig, og led mig paa en evig Vej," (139te Ps. 23. 24.) er en meget betydelig Bøn; det var en Bøn, som David i den største Del af sin Livstid samvittighedsfuldt og i en vis Grad af Tillid

kunde opsende til Herren; men der var ogsaa Tilfælde i hans Livs Periode, da han vilde have følt en fejlende Svaghed i at opofre en saadan Bøn. Jeg har Grund til at formode, at mange Sidste Dages Hellige gjennem Størsteparten af deres Liv kunne fremkomme for Herren, og tillidsfuldt udsige denne samme Bøn: „Ransag mig Gud, og kjend mit Hjærte, prøv mig, og kjend mine Tanker. Og see, om der er en Vej, som gjør Smerte i mig, og led mig paa en evig Vej;" men om vi, som et Folk, kunde leve saaledes, at vi til enhver Tid kunde komme frem for Herren og opsende en saadan Bøn, hvilken en herlig Ting vilde det da ikke være? Hvilken Tilstand vi da maatte have opnaaet i Retfærdighed og gode Gjerninger! Jeg ønsker at raade Enhver, som af sit ganske Hjærte ønsker at berede sig for den store Forandring, naar alle Ting skulle blive gjenfødte, til at anvende denne Davids Bøn, og see hvormeget han kan leve i Overensstemmelse med det Lys han besidder, saaledes, at han i al Oprigtighed bliver hengivet til Gud. — Mange forfejle at opnaa til dette høje Standpunkt, fordi de i Hemmelighed udføre Ting, som have til Følge, at de afskjæres fra Samfund med den Almægtige og til at bedrøve Guds Aand. Saadanne Personer kunne ikke anvende hin Bøn i deres Lønkamre; de kunne ikke, medmindre de omvende sig fra deres Synder, og oprette den Skade, de maatte have afstedkommet, samt gjøre bedre i Fremtiden, end de have gjort i den forbigangne, og søge at lægge Grundvolden til en Karakter for Gud, som kan stoles paa i Prøvens Time; en Karakter, som vil gjøre dem skikkede til at omgaaes med hellige Væsener, og med Faderen selv, naar de skulle indgaa i Aandernes Verden. For at kunne opnaa til den samme fuldkomne Tilstand, i hvilken David var, naar han ytrede hin Bøn, maa vi blive sande Mænd, og sande Kvinder; vor Tro maa være bleven storligen forøget, og vi maa have værdiggjort os til den Helligaands Samkvem til at staa os bi i Udøvelsen af Retfærdighedens Gjerninger den ganske Dag; til at staa os bi i at opofre vor Villie under Faderens Villie, stride imod vor faldne Natur, gjøre hvad Ret er, paa Grund af at vi elske Retfærdighed og bestandig have vort Øje henvendt til Guds Ære. For at kunne afstedkomme dette, maa man være i Besiddelse af en indvortes Følelse i Sindet, som samvittighedsfuldt fatter det Ansvar, vi ere underkastede; en Følelse, som erkjender det Faktum, at Guds Øje er rettet paa os, og at enhver Gjerning og Hensigten dermed maa affordres Regnskab; og vi maa bestandig have Samkvem med Herrens Aand. Vi burde af al Magt bestræbe os for at indprænte Himmelens Principper i os, og ikke, ligesom det taabelige Folk paa Babels Taarn, belæsse os selv med Ængstelse for at naa Himmelen, før vi passende og losmæssigt ere blevne skikkede til at blive dens Indvaanere. Himmelens Fordele og Velsignelser kunne til en vis Grad nydes i denne Prøvetilstand, ved at lære og leve i Overensstemmelse med dens Love, og ved at praktisere dens Principper. For at kunne gjøre dette, maa der existere en Følelse og Forsæt til at gjøre Guds Villie.

Der findes mange Ting i Profeternes Karakterer, hvilke jeg storligen priser, — især med Hensyn til Moses. Jeg beundrer hans Bestemthed i at gjennemføre Guds Ord og Villie med Hensyn til Israel, og hans Redebonhed i gjøre enhver Ting, som staar i Menneskets Magt, under den Almægtiges Assi-

stance, og jeg beundrer fremfor Alt hans Retskaffenhed og Troskab mod Herren. — Der findes ogsaa Noget, som er meget smukt, i Rechabs Børns Karakter, hvorom jeg har læst (Jer. 35te Kap.), der er noget forbundet dermed, som burde tildrage sig alle Menneskers Beundring, det tildrog sig endog Herrens i den Grad, at han og beundrede og anerkjendte det i den store Forjættelse, han gav hans Fader, som en Erkjendtlighed af den mærkværdige Standhaftighed, som bevistes gjennem deres Karakter. Forjættelsen var: „Der skal ikke fattes Jonadab, Rechabs Søn en Mand, som skal staa for mit Ansigt alle Dage.“ Hvilken Glæde og Trøst for Forældre, som Følge af at deres Børn havde vandret i Lydighed til Guds Raad, skulde hans Børn for evigt være iblandt dem, som skulde staa for Herren. Gud elsker ogsaa i denne Dag saadanne Mænd og Kvinder, der tager en lige Kours, og følger Retfærdighedens Sti, og som, nagtet Satans Magt, der bliver udrustet imod dem, kan sige: Gaa bag mig Satan, og som leve et retfærdigt og gudeligt Levnet; saadanne Mennesker have Indflydelse hos Gud, og deres Bønner formaa meget. Moses for Exempel havde saamegen Indflydelse paa Herren, at han formaaede ved en vis Lejlighed at forandre Guds Hensigter; man vil erindre, at Herrens Vrede optændtes imod Israel, samt at han erklærede til Moses, at han vilde udrydde dem, og lade et stort Folk udgaa fra ham, og bekræfte paa ham og hans Afkom, hvad han havde lovet til Israel; men hin store, Israels trofaste Leder og Lovgiver, bad til Herren paa Folkets Vegne, og formedelst den Magt og Indflydelse, han udøvede hos Herren, var han et Middel til at frelse Israel fra Ødelæggelse. Moses maa uden Tvivl have været stor i Herrens Øjne, og hvilken Tilfredsstillelse maa det ikke have været for Herren at vide, at hans udvalgte Folk i deres oprørske og uvidende Stilling, havde en saadan Mand til deres Leder. I Profeten Jonas finde vi atter et interessant Exemplar paa Karakter. I det han befandt sig paa det oprørte Hav, og Søfolkene udtalte deres Frygt for Skibets Frelse og Jonas samtidig følte samvittighedsklagen, paa Grund af, at han ikke havde efterkommet Herrens Befaling at gaa til Ninive, kom frem og bekjendte sig selv som den, der var Aarsag til den Ulykke, som der øjensynlig forestod dem, og erklærede sig selv villig til at blive opofret til Frelse for de Ombordværende. Saaledes finder man ogsaa lignende Karakterer, uagtet de til sine Tider ligesom Jonas kan have afgivet Bevis paa Svagheder, er der dog noget stort og beundringsværdigt i deres Karakter. Men saadanne Karakterer, som vi finde Exempler paa hos Oldtidens Ærværdige, ere ikke Frugterne af Tilfælde eller Omskiftelser; heller ikke ere de erhvervede paa en Dag, Maaned eller Aar, men er en gradvis Udvikling, Resultatet af en bestandig Trofasthed og Hengivenhed til Gud og Sandheden, uafhængigt af Verdens Bifald, saa vel som dens Kriticisme.

Skrevne Anbefalinger ere undertiden af liden Værdi, men kunne ikke destomindre være gode nok til sine Tider. Det er nødvendigt for os som Sidste Dages Hellige, at forstaa og lægge os paa Sinde, at Saliggjørelse kommer formedelst Guds Naade og ved bestandig Anvendelse af disse Principper, ved hvilke de før omtalte Retfærdige bleve regjerede. Det er ikke Hensigten, at vi skulle gjøre Godt formedelst Menneskenes Pris, men at gjøre Godt for dermed at fornere Guddommelighed hos os selv, thi denne vil med Troen udgjøre en Del af

vor Existens. Jeg vil atter hentyde til Rechabitterne, og den haarde Fristelse de bleve underkastede, i det de bleve inviterede til Guds Tempel, hvor de i et af Kamrene af Jeremias, en af de største Profeter, bleve anmodede om at drikke Vin, eller med andre Ord, gjøre en Ting, hvilken de af deres Fader vare blevne raadede til ikke at gjøre; men de kunde ikke rokkes, deres Faders Lærdom havde fundet blivende Sted i deres Hjærter, saa de aldeles nægtede at adlyde, hvad Herrens Profet befalede dem. I dette Tilfælde vandt de Herrens Bifald i den Grad, at han gav sin herlige Forjættelse til Rechabs Hus, og jeg skulde ikke forundres, om der nu, iblandt dette Folk, skulde findes nogle af dets Efterkommere.

Gjøre vi ikke til visse Tider Ting, som siden forvolde os Sorg, forudsat vi ikke ophøre med saadanne Ting saasnart de komme til vor Kundskab; naar vi afstaa fra det Onde, saasnart det bliver os bekjendt, dette er alt vi kunne gjøre, og det er alt hvad man kan fordre af noget Menneske. Men det er uden Tvivl for ofte Tilfælde med Nogle, at de frygte mere for en ond Handlings Offentliggjørelse, end de frygte for at udføre selve Handlingen; de forundre sig hvad Folk vil sige naar de høre desangaaende o. s. v. Og der gives atter Andre, som paavirkes til at udrette visse Foretagender, simpelthen i den Hensigt at møde deres Venners Bifald, og i Tilfælde at saadanne Handlinger fejle at tildrage sig nogen Opmærksomhed, føle Saadanne som om alt deres Arbejde var omsonst, samt at hvad Godt de maatte have udrettet var et totalt Fejlgreb. Dersom vi nu virkelig ønske at nærme os Gud, og være paa god Forstaaelse med den evige Verdens gode Aander, dersom vi i os selv ønske den Tro, om hvilken man læser, og ved hvilken de fordums Hellige foretog saa forunderlige Gjerninger, maa vi lytte til den Helligaands Hviisken efter at have modtaget den, og føje os efter dens Tilskyndelser, og ikke ved nogen Gjerning i vor Vandel jage den fra os. Det er meget sandt at vi ere svage Væsener, tilbøjlige til enhver Tid at bedrøve Herrens Aand, men saasnart vi opdage, at vi have taget fejl, skulde vi omvende os derfra og forsøge at godtgjøre, hvad vi have forset os med; ved at tage en saadan Retning, bestyrkes vor Karakter, vor egen Sag forfremmes, og vi bevæbne os imod Fristelse, og med Tiden ville vi stadig sejre i den Grad, at det vil synes forbavsende til os, hvilket Fremskridt vi have gjort i Henseende til Selvregjering og Selvbeherskelse.

Vi have annammet et Evangelium, som er forunderligt i sine Virkninger. Gjennem Lydighed til dette Evangeliums Fordringer kunne vi erholde de skjønneste og herligste Velsignelser, som nogensinde ere blevne lovede til Menneskeslægten i nogen som helst Tidsperiode; men ligesom Barnet med sit Legetøj, tilfredsstille vi alt for ofte os selv med Verdens forgjængelige Ting, og forglemme de Lejligheder vi have, til at udvikle i os de store og evige Livs og Sandhedens Principper. Herren ønsker at oprette en nærmere og nøjagtigere Forbindelse imellem ham og os, han ønsker at ophøje os paa Oplysningens og Tilværelsens Bane, og dette kan ene og alene lade sig gjøre formedelst det evige Evangelium hvilket i Særdeleshed er bestemt for denne Hensigt. Apostlen Johannes siger: Hvert Menneske, som har dette Haab i sig, renser sig selv, lige som han (Kristus) er ren. Anvender de Sidste Dages Hellige, Evangeliets Principper i deres Levnet, paa denne Maade gjennemførende Guds Hensigter.

Sommetider — dog maaske ikke i nogen høj Grad — gjøre vi os selv Bryderier, over Forfølgelser, som muligvis kunne blive bragte imod os af vore Fjender. Vi betragte Kirkens forbigangne Historie og see at Herren ved visse Lejligheder har tilladt vore Fjender at komme over os, og ødelægge vore Huse, berøve os af vore Ejendomme og drive os fra et Sted til et andet. Vi sige at saadanne Ting ere blevne tilladte, og vi spørge os selv om de endnu ville blive tilladte at paaføre os Trængsel og om saa skulde ske, da i hvilken Grad? Vi erkjende, at Herren har velsignet os, at han har givet os Huse, Marker og Flokke, og bragt os i saadanne Omstændigheder at vi kunne erhverve os Livets Nødvendigheder. Vi vurdere uden Tvivl vor timelige Stilling, og vilde nødig frataget disse Velsignelser vi nyde. Andre undres over hvor vidt Undertrykkelsens Haand vil blive tilladt at forstyrre vore fredelige Bjerghjem, og om vi, som Individer, skulle gjennemgaa hvad dette Folk døjede i tidligere Dage. Disse ere Ting, som ikke burde forurolige Guds Hellige i Særdeleshed; men hvad som efter min Mening er af større Vigtighed under saadanne Omstændigheder, er hvad vi kunne gjøre til at hæve os selv mere i Guds Retfærdighed. Hvad Fordele, Velsignelser og Privilegier afgiver dette Saliggjørelsesystem, som vi have adlydt, og hvilke Midler skulle anvendes for at fatte dem? Om der skulde fordres et Offer, vil det afgive en god Lejlighed for alle Saadanne, som ønske at gjøre deres Religion til et Studium, og som i deres Hverdagsliv søge at komme i Overensstemmelse med Evangeliets Fordringer, og bøje sig efter Jehovas Villie, ved at anerkjende hans Haand saa vel i Modgang som Medgang.

Jeg erindrer meget vel hvor naragtig nogle af Folket opførte sig i Kirkens stormfulde Dage i Kirtland; der var Mænd, som beklædte høje Embeder i Kirken, hvis Opførsel var af en saadan Beskaffenhed, at det siden efter bragte Skammens Rødme paa deres Kinder. Der var en Aarsag dertil; havde de levet saaledes, at de kunde have udtalt Davids Bøn, vilde de ikke være blevne talte iblandt disse, som siden apostaterede og faldt i Prøvens Stund. Det vilde være meget vel for os, at examinere os selv, holde Kommunikation i vore Lønkamre og erkyndige os om i hvad Forhold vi som Israels Ældster staa lige over for Herren, saa at i Tilfælde det gjøres fornødent, vi da maatte forny vor Iver og Trofasthed, og tiltage i gode Gjerninger.

Der er ingen Tvivl om, at vi som et Folk i det Hele taget vinde mere og mere Bifald i Guds Aasyn; men uagtet dette maatte være Tilfældet, er jeg dog overbevist om at der findes Personer iblandt os begavede med aandelige Gaver, som hvis de bleve kultiverede — efter eget Ønske — i langt større Grad end det er Tilfældet, og som kunde skride langt hurtigere frem paa Dydens og Hellighedens Vej, og komme Herren langt nærmere, men den Aand som medfølger denne Verdens Ting, virker paa dem i den Grad, at deres aandelige Gaver og Velsignelser ikke kunne tiltage; de sætte ikke sig selv i den nærmere Forbindelse med Gud, til hvilket de som Mænd bærende det hellige Præstedømme ere berettigede; kaldte og udvalgte til at udføre et specielt Værk i Menneskeslægtens Midte. Ligesom Apostlen Peter og de øvrige Apostler i deres Prøvelses Timer, da deres Herre og Mester hang paa Korset, og deres Haab og Fremtid sank i Mørke, eftersom de tabte Aanden af den Mission til hvilken de vare kaldte, i deres Fortvivlelse udbrød: „Lad os

gaa og fiske, lad os gaa til vore Garn, til vore forrige Haandteringer." Saaledes er det ogsaa med Nogle i vore Dage; der er Mænd iblandt os paa hvem den Almægtiges Aand en Gang hvilede mægtigt, hvis Hensigter en Gang vare saa rene som Englenes; Mænd som gjorde Pagt med Herren at ville tjene ham og holde hans Befalinger under alle Omstændigheder, og mange af dem vare villige til at forlade deres Hustruer og Børn, og enten komme eller gaa i den Sags Tjeneste til hvilken de viede sig. Men hvorledes er det nu med nogle af disse Ældster? De føle ikke saaledes i Dag; deres Opmærksomhed er henvendt paa jordiske Ting, hvilke Herren har givet dem Lejlighed til at erhverve, saa de nu vente indtil de ere kaldte, og ofte naar de blive kaldte, adlyde de mere paa Grund af en Attraa til at biholde deres Fællesskab og Samfundsstilling, end en virkelig hjærtelig Kjærlighed til det Arbejde, til hvilket de maatte blive kaldte.

Saaledes er alle Menneskers Stilling, som tillade deres Tanker og Følelser til at løbe den verdslige Vej, — ligemeget hvor god deres Vandel var i Begyndelsen, — og naar dette er Tilfældet er det klart og tydeligt, at Menneskene elske Verden højere end de elske Herren og hans Værk paa Jorden. Efter at have modtaget det evige Evangeliums Lys og Guds gode Ord, værende af Israels Hus og Arvinger til de store og herlige Forjættelser, burde vi arbejde med Lyst og Iver for at udføre hvad Gud har haft til Hensigt at udføre formedelst os; vi burde da være Mænd og Kvinder med Tro og Kraft, saa vel som gode Gjerninger; og naar vi i mindste Maade befinde os selv at være ligegyldige burde det være tilstrækkeligt for os at vide det, for at kunne rette vore Veje, og vende tilbage paa Pligtens Sti.

Naar vore Venner ere nedkastede formedelst Sygdom og Elendighed, og vore Smaa lide under Sygdomssmerter, da burde der findes Ældster i vor Midte, som have i Lydighed til Aandens Stemme i hvilken de Hellige have saa megen Tillid, erhvervet saameget af dens Lys og Gaver hos dem, at de alletider ville blive efterspurgte, i Stedet for Doktore. Der findes Mænd iblandt os, som besidde Helbredelsens Gave, og maaske kunne have stor Tro, men de anvende ikke denne Gave, de leve ikke derfor, og som saadan besidde de ikke Kraft til at anvende den i den Grad de ellers kunde. Der findes Mænd i denne Kirke, som have saa gode Hjærter og Følelser, som Mænd nogensinde havde, men mangle Tro og Mandighed, og som ikke tilfulde opnaa hvad det er deres Privilegier at modtage. Dersom deres Tro, Virksomhed og Forsætter vare i Lighed med deres gode Følelser og Ærlighed, vilde de i Sandhed blive mægtige Mænd i Israel, og Sygdom og Elendighed og den Ondes Magt, vilde fly for dem som Avner for Vinden. Ikke desto mindre sige vi, at vi ere et godt Folk, og at vi gjøre Fremskridt i Guds Retfærdighed, og maaske vi gjøre; men jeg ønsker at gjøre Eder opmærksomme paa, mine Brødre og Søstre, at der findes Ældster iblandt os beklædte med aandelige Gaver, som ved den Helligaands Bistand kunde bringes i Bevægelse. Evangeliets Gaver maa dyrkes med Flid og Stræbsomhed. De gamle Profeter fastede og bad sommetider i Dage og Uger, naar de ønskede at erholde en særegen Velsignelse, vigtig Kundskab, Syn eller Aabenbaring.

Vi skulle som Israels Ældster og Guds Hellige, være villige til at spendere

Tid og Virksomhed, og gjøre al nødvendig Opofrelse, for Opnaaelsen af alle aandelige Evner, saa vi kunne blive brugbare i vore forskjellige Kaldelser. Og maa Herren inspirere ethvert Hjærte til at see Nødvendigheden af disse Ting, paa det vi flittigt maa søge efter de Gaver og Kræfter, forjættet i Evangeliet vi have annammet. Amen.

Des. News.

San Rafaeldalen.

Vi havde i Dag en behagelig Samtale med Broder Thomas Tidwell, fra San Rafaeldalen, Emery Co., som er i Byen i Forretning. Nævnte Dal er en Landsdel, som nylig er bleven beboet, og hvorom endnu vides meget lidt af Folk her omkring. Den er beliggende omtr. 160 Mile (eng.) sydost fra Saltsøstad, og dens Højde over Havfladen er 800 Fod lavere end Saltsødalen, og som en Selvfølge meget varmere hele Aaret igjennem. Broder Tidwell var den første som bosatte sig i Dalen, og et større Antal Landmænd have taget Landejendom der, men eftersom de fleste arbejde paa Jernbanen, have de endnu ikke paabegyndt deres Arbejde med Jordens Dyrkning. Der bo kun sex Familier der for Øjeblikket, og som saadan har endnu ingen Kirkeorganisation fundet Sted. Dalen er omtr. tredive Mile (eng) lang og varierer to Mile, eller mere i Bredde. Den vil kunne afgive 40,000 Akres Agerland, beliggende for det meste langs San Rafaelfloden, og eftersom Jorden er meget rig, voxer alle Slags Vegatabilier meget hurtigt; Meloner, Græskar, Majs og alle Slags Kornsorter trives udmærket godt og afgiver en rig Høst. San Rafaelsfloden hvilken er omtr. af samme Størrelse som Sevierfloden, løber gjennem Dalen, og afgiver tilstrækkeligt Vand for Vandning. Som en Mærkværdighed fortjener det at bemærkes at mange tusinde Acres Land ere bedækkede med Poppeltræer.

Broder Tidwells Ejendom er beliggende fem Mile fra Denver & Rio Grande Jærnbane, hvis Anlæggelse har foraarsaget en Livlighed i al Forretning, men som ved Banens Fuldendelse selvfølgelig vil aftage. Der gives Lejlighed (indbefattende de fornødne Nødvendigheder) for et stort Antal Nybyggere. Des. News den 18de Oktober 1882.

Interessant Fund. Ifølge Carthage Republican gjorde man ved Nedrivelsen af det gamle „Nauvoohus", paabegyndt 1841 af Prof. Joseph Smith, følgende interessante Fund: I det den s. o. Hjørnestenen blottedes, befandtes den at indeholde en firkantet Kasse, 10 Tom. bred og 14 Tom. lang, dækket med et Stenlaag af cementeret tilsammen med Bly; den indeholdt 1 Bibel, 1 Morm. Bog, 1 Hefte, nogle forkomne Dokumenter og en Samling amerikanske Mønter bærende Aarstallet 1840. Mill. Star.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste December.

Verdens Ende.
(Fortsat fra Side 58.)

At den fordærvede og kriminelle Verden — lig en stolt Patient med en ulægelig Sygdom — stoltelig skammer sig ved at tilskrive dens egne Forbrydelser og Vederstyggeligheder som Hovedaarsagerne til dens truende Ødelæggelse, burde lige saa lidt foraarsage Forbavselse, som det er i Stand til at fremvise et Bevis for, at det Modsatte er Tilfældet. Den antediluvianske Verden (Verden før Syndfloden) var uden al Tvivl lige saa forfængelig og selvretfærdig, men deres Stolthed og Hovmod blev derfor ogsaa Aarsagen til deres Ødelæggelse, som saadan affstedkom deres ligegyldige Formodninger og farisæerske Selvretfærdiggjørelse, deres Fald i Stedet for at afværge det. „Som det var i Noah Dage, skal det være i Menneskenes Søns Tilkommelse." Deltagende i Festligheder paa en vild og skændig Maade; ligegyldige, samvittighedsløse med en forbryderisk Ligegyldighed angaaende deres tilkommende Dom; habende de vise Advarsler og Disse, som vilde vade gjennem Ild og Vand for at frelse deres Sjæle, ville den nærværende Verdens Indvaanere, lig deres ulykkelige Forfædre før Floden, uden Tvivl fortsætte paa deres onde Veje, indtil en fortørnet Guds optændte Vrede bliver udøst paa dem i et overmaade grusomt Maal.

Vi ere desuagtet ikke iblandt disse, der nærer den Ide, at Verden, som den nu existerer, vil faa en Ende ved et pludseligt og uventet Brag. En saadan Tænkemaade er ubevislig baade ved forbigangen, nærværende og tilkommende Mulighed. Uagtet Guds Gjerninger alletider skride hurtigt frem mod deres Bestemmelsesmaal, have de dog til samme Tid været regulære og gradvise i deres Fremadskriden, og i Overensstemmelse med dette Princip, vil derfor ogsaa den nutidige Verden blive sønderrevet gradvis. Vi tro ganske vist, at Kristi Komme vil blive en Elendighedstildragelse for alle disse, som ere uforberedte derpaa; at hans Komme vil blive hastig og uventet, efterdi selv de „vise Jomfruer" vil blive funden sovende; og vi tro til samme Tid ogsaa, at de Retfærdige ville næppe undkomme, samt at de Onde og Ugudelige ville forsvinde som Avner for en fortærende Ild. — Men selv nu er et forberedende Værk i Fremadskriden, hvilket alene kan blive ført gradvis. Gud foretager sig intet uvist eller unaturligt; han grunder sine Foretagender paa naturlige videnskabelige Principper; thi han udretter Intet som helst ved noget andet; han benytler Tid, Taalmodighed og Udholdenhed saavelsom Magt, i at forfremme og opfylde sine Planer og Hensigter. Han virker forsigtig og gradvis, ikke paa Grund af individuel Nødvendighed, men for den Sags Skyld, han har i Sigte; thi skjøndt Guds Magt er absolut uindskrænket, med Undtagelse af den evige Grænse, som bestandigt maa adskille det „Mulige" fra det „Umulige"; men saaledes er Menneskets Tilstand ikke, hvorfor den alvise Skaber skjuler sin utaalelige Herlighed i det han samtaler med, eller virker, for

medelst forkrænkelige Væsener og Gjenstande, og mager sig selv og sine Hensigter efter deres Egenskaber med hvem han virker. Guds Værk i denne Uddeling skrider hurtigt frem, og vil vedblive saaledes for Fremtiden, for „han vil gjøre et forkortet Arbejde i Retfærdighed"; (det vil sige saa kort, som Retfærdigheden vil tillade) for sine Udvalgtes Skyld, thi var det ikke saaledes, blev intet Menneske frelst. Men forkortet Arbejde kan alligevel være regetmæssigt og fremadskridende, og kan ikke nu skride hurtigere frem end dets alvise Styrer vil tillade, ligesaa lidt som Menneskenes snedige Planer formaa at hindre det. Verdens Ende og Ødelæggelse vil ogsaa fremdeles blive hurtig, men ikke desto mindre regulær og gradvis. De onde grave deres egne Grave, og skrive deres egne Domme saa hurtigt, som Herren vil tillade det; men de besidde dog ikke Magt til Selvtilintetgjørelse uafhængigt af ham, og kunne ikke en Gang dø, medmindre han tilstrækkeligt har afbenyttet dem i Udførelsen af sine Hensigter. Atter; ingen Sjæl kan blive fordømt, før den har fortjent Fordømmelse, ingen Nation vil falde, før den har naaet det Højdepunkt, fra hvilket den er bestemt til at skulde nedstyrte; heller ikke vil Verdens Magt blive tilintetgjort, og dens Storhed blive aldeles brudt og sønderknust, før dens Besøgelses Tid er kommen og den er bleven moden i Synd og fyldt dens Ugudeligheds Bæger færdig til at blive sønderslaaet, lig en Pottemagers Kar ved sin Skabers Haand. Mill. Star.

Notits. Apostel John. H. Smith vilde ifølge Mill. Star. af 13de Nov. d. A. afsejle fra New York d. 7de s. M. til Liverpool, for at eftertræde Albert Carrington i Præsidiet over den europæiske Mission; eftersom sidstnævnte af Kirkens Autoriteter er afløst for at vende hjem.

Korrespondancer.

Saltsøstad, Utah den 18de Oktober 1882.

Præs. Albert Carrington.

Kjære Broder!

Vor tilendebragte Halvaarskonference var af ualmindelig Interesse; Talerne vare rigeligt iførte Guds gode Aand, og talte med Gjennemtrængenhed, Ligefremhed og Kraft. De Hellige mødte i stor Mængde uagtet Vejret var meget ugunstig.

Under vort Møde bleve to Brødre, Ældsterne Abraham H. Cannon og Theodore B. Lewis, valgte til at indtage de ledige Pladser blandt de Halvfjerdsindstyves præsiderende Kvorum, men det blev senere opdaget at Ældste Lewis var taget ud af de Halvfjerdsindstyves Kvorum og ordineret til Højpræst, et Fakta hvorom de præsiderende Brødre vare ukyndige paa den Tid da de fremlagte hans Navn til at approberes af Apostlerne; da dette blev bekjendt blev Br. Lewis ikke ordineret, og selvfølgelig forblev en Plads ledig i nævnte Kvorum.

De ledige Pladser i de Tolvs Kvorum, bleve ikke besatte under Konferencen, men siden dens Slutning har Herren tilkjendegivet sin Villie, og udseet Ældsterne

Georg Teasdale og Heber J. Grant til disse Embeder, samt at vi kunde beskikke Seymor B. Young til at besætte den ledige Plads blandt de præsiderende Halvfjerdsindstyve. Vi have handlet i Overensstemmelse hermed, og de omtalte Brødre ere blevne ordinerede, de to førstnævnte til Apostelskabet, og sidstnævnte til de Halvfjerdsindstyves præsiderende Kvorum.

Mit Sind har været meget bevæget i den senere Tid angaaende det, som har været tilkjendegivet i Herrens Ord. I Præstedømmets Møde under Konferencen, ledtes jeg til at tale med megen Tydelighed og Frihed desangaaende. Herrens Værk iblandt Lamaniterne maa ikke tilsidesættes, dersom vi ønske at beholde Guds Velbehag. Vi have hidtil ladet os nøje med at døbe dem, og derefter lade dem løbe vildt igjen; men denne Fremgangsmaade maa ikke længere fortsættes; det samme omhyggelige Forsøg, den samme Omsorg i at oplære, den samme Organisation i Præstedømmet, maa indføres og vedligeholdes iblandt Lehis Hus, som existerer iblandt disse af Israel, som er udsamlet fra Hedningenationerne. Hidtil har Gud sammenligningsvis gjort Alt, og vi derimod Intet. Han har ledet mange af dem til os, og de ere blevne døbte, og nu maa vi belære dem videre, og organisere dem til Grene med de nødvendige Præsidenter, forene dem med vore Staver o. s. v. kort sagt: behandle dem i disse Henseender ligesom vi ville, og i Virkeligheden behandle vore hvide Brødre.

Angaaende politiske Affærer, er De vel underrettet gjennem Aviserne. Folkets Parti har udpeget Ældste John T. Caine som Delegeret til Kongressen, og det synes som dette er i Overensstemmelse med den største Del af Folkets Ønske; vi formode han vil erholde et stort Antal Stemmer.

Det synes at være Kommissionærernes Hensigter at handle som Gentlemen, men de blive ofte — saaledes tænke vi? — pressede til at foretage sig Ting, hvilke de ellers ikke have nogen Attraa til at gjøre; men uagtet alle deres Regler og Stemmefratagelser, forvente vi at Herrens Værk vil skride frem uhindret og hans Hensigter blive udførte, uden Hensyn til Menneskers Bestræbelser i at forsøge at standse hans Haand, og hindre dets Fremadskriden. Som jeg før har sagt Dem, skulle vi endnu bestaa ved det som Herren har skjænket os, og tommevis modstaa alle deres Angreb paa vore Friheder og Stemmerettigheder. — Det glæder os at høre gjennem Dem, om det gode Arbejde og kronede Bestræbelser, som udføres af Missionærerne under Deres Varetægt. — Et stort Antal Missionærer, bestemt for de Forenede Stater og Europa, begav sig paa Rejsen i Gaar Morges De vil finde deres Navne i Des. News Spalter.

Bedende Herren velsigne Dem tilligemed alle Deres Medarbejdere i vor Guds Værk, forbliver jeg Deres Broder i Evangeliet,

John Taylor.

Senere. — Saltsøstad 23 Oktober 1882.

Præs. Albert Carrington.

Kjære Broder!

For saa Dage siden underrettede vi Dem om Brødrene Teasdales og Grants Beskikkelse, til at udfylde de ledige Pladser i de Tolvs Kvorum. Vi have ogsaa taget Deres Stilling som Præsident for den europæiske Mission under Overvejelse, og dømt det passende at afløse Dem fra nævnte Plads. — Deres Arbejde og Bestræbelser under Deres Ophold i

nævnte Mission ere rosværdige og tilfredsstillende; men vi vide at De saa vel som os, har Familieomsorger, og andre Ansvarligheder paahvilende Dem, hvilket vil kunne foraarsage Dem Længsel efter at vende tilbage til Deres Familie og Venner i Zions Land. — Det maa befindes nødvendigt for Dem efter Broder John Henry Smiths Ankomst, hvis Bestemmelse det er at forlade New York den 7de Nov. at forblive indtil De har givet ham de nødvendige Instructioner med Hensyn til hans forskjellige Pligter, og den hensigtsmæssigste Forretningsmaade, samt almindelige Pligter og Ansvarligheder, vedkommende Missionen. Han og De kunne i Forening raadslaa desangaaende, og det vil blive Dem overladt at bruge Deres Dømmekraft, angaaende Alt dertil henhørende. Jeg har givet Deres Familie Notits angaaende denne Beskikkelse, og Deres forventede Tilbagekomst. Med kjærlig Hilsen, og ønskende Dem en lykkelig og behagelig Hjemrejse, forbliver jeg Deres Broder i Evangeliet,

John Taylor.

Om Bord paa Dampskibet „Abyssinia" for Anker, ud for Sandy Hook 25 Mile fra New York den 2. November 1882.

Præs. C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder!

Vi forvente at komme ind til „Castle Garden" i Morgen, hvilket vil udgjøre ialt 13 Dage, siden vi forlod Liverpool, havende haft stadig Modvind. — Vi har lidt en Del af Søsyge, thi Søen har været temmelig meget urolig; ikke desto mindre have vi glædet os ved Guds Godhed, vi have haft gode Forsamlinger og udmærket Sang hver Aften. — Alle ere glade i Aften (skreven Kl. 9 Aften) og føle vel, og jeg ser aldeles ingen Aarsag til at finde Fejl hos Nogen. — Disse fra den brittiske Mission have tre syge Børn, hvilke maaske ville blive tilbageholdte under Kvarantænen, fraseet dette, ere vore fremtidige Udsigter gode. — Eftersom vi forvente at faa meget travlt i Morgen, slutte vi vore Breve i Aften. Jeg maa dog ikke forglemme at sige, at vi ikke have den mindste Aarsag til at klage over Kaptajnen eller Mandskabet; førstnævnte var meget føjelig imod os, og Opvarterne meget forekommende, og Kosten god. Doktoren viste sig ogsaa som en Gentleman, og Medicin uddeltes frit.

Vær god at erindre os paa det kjærligste til Brødrene og de Hellige i Almindelighed; jeg føler for een, som jeg elsker dem mere nu, end nogensinde før, og ønsker at de alle maa udarbejde deres Saliggjørelse, samt at vi maa mødes igjen, og glædes tilsammen i Guds Rige.

Deres i Pagten
P. O. Hansen.

Konferencemødet i Aarhus.

Den 21de og 22de Oktober 1882 tog dette Møde sin Begyndelse, og overværedes af følgende Zionsældster: C. D. Fjeldsted, Missionspræsident, J. M. Christensen, Konf. Præsident, L. P. Cristensen, Præs. over Aalborg Konf., L. Svendsen, A. L. Anderson, J. Jacobsen, M. Rasmussen, J. B. Hesse, S. Mad-

sen, Patriark H. Andersen, H. J. Brun, Chr. J. Christiansen, J. J. H. Jensen, og H. Poulsen.

Den 21de, Aften Kl. 8. Sal. 201. Bøn af Præs. J. M. Christensen. Sal. 39. Præs. J. M. Christensen bød Brødrene, samt de Hellige velkommen, og foreslog N. D. Jensen som Mødets Skriver.

Forstanderne afgave deres Rapporter fra deres respektive Virkekredse, baade statistisk samt om de nuværende Tilstande og fremtidige Udsigter, hvoraf fremgik, at Folket i Almindelighed ere sløve og vender et døvt Øre til Evangeliet; dog var der paa flere Steder bedre Udsigter for at afholde Forsamlinger end tidligere; selv følte de alle vel og haabede i Vinterens Løb at være i Stand til at udføre et godt Arbejde.

S. Madsen og J. N. Hesse gave Beretning om Deres Arbejde som omrejsende Ældster; de havde besøgt Slægtninge og Venner, og følte vel i deres Arbejde. Dernæst fremstode Ældsterne H. Anderson, H. J. Brun, Chr. J. Christiansen, J. J. H. Jensen og H. Poulsen, hvilke alle vare nylig ankomne hertil fra Utah. De havde besøgt deres Familier, vare blevne vel modtagne og følte til at virke, hvorsomhelst de maatte blive kaldte.

Præs. C. D. Fjeldsted glædede sig ved de givne Rapporter og sagde, at de Mænd, som vare kaldte fra Zion, vare ærlige og trofaste, paa hvem de Hellige kunde stole, om end de alle ikke havde store Talegaver. Gav flere gode Lærdomme til de Hellige. Sal. 254. Taks. af Præs. L. P. Christensen.

Den 22de Form. Kl. 10. Sal. 139. Bøn af J. B. Hesse. Sal. 16.

Præs. J. M. Christensen oplæste den statistiske Rapport, hvoraf fremgik at der, foruden Zionsbrødrene, var i Konf. 43 Ældster, 15 Præster, 37 Lærere, 12 Diaconer, 594 Medlemmer, ialt 701. Døbte 55, Udelukte 24, Forsvundne 64, Emig. 87 foruden Børn, ialt 145. Døde 4 ialt. Siden sidste Konference afholdt cirka 500 Forsamlinger, hvoraf flere hos Fremmede, 6 Forsamlingslokaler lejes, 177 Hellige opfylde Tiendeloven, 287 Hellige og 36 Fremmede holde Stjernen, 175 holde Ungd. Raadg., foruden Stjernen og Ungd. Raadg. er udspredt Skrifter til Værdi af over 200 Kroner. 7 Zionsældster have virket i Sommerens Løb i Konf., som er inddelt i 5 Grene, Kiel iberegnet (hvorfra ingen Rapport haves). Der er 3 kvindelige Hjælpeforeninger, 2 unge Mænds Foreninger og 2 Søndagsskoler. Følte tilfreds med Brødrenes Arbejde og var selv villig til at fortsætte sin Virksomhed. Autoriteterne baade i Zion og Adspredelsen bleve dernæst foreslaaede til Opholdelse, samt adskillige Brødre kaldede og beskikkede til deres respektive Virkekredse; faa Bemærkninger af Præs. J. M. Christensen. Sal. 243. Patriark H. Andersen udtalte sin Glæde over at være tilstede, samt over de Lærdomme han havde hørt, og sluttede med at velsigne Forsamlingen.

Ældste M. Rasmussen bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, og glædede sig ved at være samlet med saamange Zionsbrødre, som alle havde vist deres Trofasthed i Lydighed til Kristi Bud.

Ældste A. L. Andersen sagde at i Evangeliet var der Glæde og Tilfredshed, følte en Glæde i samme og vidste, at alle ville føle ligesaa, som annammede det i Oprigtighed.

Ældste J. Jacobsen talte om Menneskenes indbildte Visdom og deres Traditioner i Modsætning til Evangeliet, og om dets Gjengivelse til Jorden i disse sidste

Dage. Han bar Vidnesbyrd, samt gav flere Raad til de Hellige.

Præs. C. D. Fjeldsted sagde at det var høist nødvendig for Zionsbrødrene at leve i enhver Henseende efter Guds Bud og Love, da Verden og tildels de Hellige seer paa deres Gjerninger; han talte om en Patriarks Embede, og ønskede de Hellige vilde opholde Broder H. Andersen som en Patriark iblandt dem. Talte om de Helliges Arbejde i Utah, for at opbygge Guds Rige baade aandelig og timelig; bar et kraftigt Vidnesbyrd om de Helliges Trofasthed i Zion, og Herrens Velsignelse til dem. Sal. 249. Taksigelse af L. Svendsen.

Eftermiddag Kl. 2. Sal. 138. Bøn af Ældste H. Poulsen. Sal. 78. Præs. L. P. Christensen fra Aalborg hilsede Forsamlingen og Brødrene, fra Brødrene og de Hellige i Aalborg. Han paaviste Verdens falske Lærdomme i Modsætning til Jesu Kristi Lære, og beviste tydelig Menneskenes Vildfarelse, dvælede ved Daab, Haandspaalæggelse, Præstedømmet, samt Indsamlingen til Zion og Guds Riges Oprettelse i vor Tid; henviste til Daniels Profeti 2, og Johs. 14, 6.

Præs. C. D. Fjeldsted bar Vidnesbyrd om, at hvad som var talt var Sandhed. Talte om Apostlernes Lære i Kristi Tid, og hentydede til Nutidens Sekters Tro og Lærdomme. Omtalte Herrens Haandlemaade med Menneskene i forskjellige Tidsaldre, at Slægten, som var gjenstridig i Noæ Dage var besøgt af Frelseren i deres Fængsel mange Dage efter, for at tilbyde dem Frihed paa visse Betingelser. Sagde, at det var Joseph Smiths og hans Brødres Arbejde nu at forkynde Evangeliet for dem, som vare gjenstridige i Frelserens Dage; sagde, at de, som nu forkastede Evangeliet ville blive kastede i et langt, haardt Fængsel, og først blive besøgt om mange Dage herefter. Talte om Synd imod den Helligaand og hvem, som kan begaa samme; sagde, at Verden vilde trænge Zion, men den vil sejre og triumfere paa Jorden formedelst Guds vise Styrelse, og Hyklere ville skjælve og fly. Sal. 266. Taksigelse af Ældste A. L. Andersen.

Aften Kl. 7. Sal. 83. Bøn af Ældste H. J. Brun.

Præs. C. D. Fjeldsted bar et kraftigt Vidnesbyrd angaaende Frafaldet, Evangeliets Gjengivelse i Tidernes Fyldes Husholdning, om Englesendelse, Præstedømmets Beskikkelse o. s. v.

Præs. J. M. Christensen takkede Forsamlingen for den gode Orden og Opmærksomhed, og foreslog at slutte Mødet til ubestemt Tid; enst. Votum. Taksigelse af Patriark H. Andersen.

N. D. Jensen,
Mødets Skriver.

Missionserindringer.

Efter Wilford Woodruffs Journal.

(Fortsat fra Side 47.)

I Kirkens tidligere Dage var det at betragte, som en stor Højtidelighed naar en Ældste paa sine Rejser gjennem et Landskab, kunde finde en „Mormon", saaledes var det imidlertid med os. Vi vare saaledes næppe ankomne til Arkansas

før vi hørte tale om en Familie ved Navn Akeman, hvilke vare i Jackson Co. under Forfølgelsen; og nogle af deres Sønner bleve bundne, og pidskede paa deres bare Ryg med tynde Askesstokke; da vi spurgte at de boede ved Petit-Jeanfloden i Arkansas Territorium, og vi rejste en meget lang Vej for at besøge dem. Paa Grund af at det nylig havde været stærkt Regnvejr, havde en Strøm, hvilken vi maatte over, steget til en 200 Fods Brede. Vi bleve af Folk, som boede der i Nærheden underrettede om at det vilde blive nødvendigt for os at tøve indtil Strømmen var falden; men dog tøvede vi ikke, men fortsatte Rejsen stolende paa Herren. I det samme Øjeblik vi ankom til Strømmen, satte en Neger paa en kraftig Hest ud i den fra modsatte Side, og svømmede over; og da vi efter at han var naaet os, forklarede ham vor Forlegenhed, tog han os over, een ad Gangen, hvorefter vi fortsatte vor Rejse med Taknemmelighed, og ankom samme Dags Aften til en Mand, fem Mile fra Akemans, som modtog os venligt, og logerede os Natten over. Jeg havde samme Nat følgende Drøm: Jeg syntes at en Engel kom til os, og sagde at vi vare befalede af Herren til at følge en vis lige Gangsti, som laa udpeget for os, ligemeget hvorhen den førte. Efter at vi havde vandret paa den en Tid, kom vi til Døren af et Hus, hvilket laa i Linie med en høj Mur, løbende Nord og Syd, saa vi kunde ikke komme over. Jeg aabnede Døren og saa at Huset var fyldt med store Slanger, og jeg gyste ved Synet. Min Rejsefælle sagde, at han vilde ikke gaa ind af Frygt for Slangerne; jeg svarede, at jeg vilde prøve paa at gaa gjennem Huset, selv om Slangerne dræbte mig, efterdi Herren havde befalet det. Jeg traadte derpaa ind ad Døren, men i det samme Nu, trak Slangerne sig sammen og rejste deres Hoveder en to Fod fra Gulvet, og beredte sig til at bide mig. Der var en, meget større end de øvrige, som rejste sit Hoved omtr. lige saa højt som mit. Jeg følte i dette Øjeblik som om intet uden Guds Almagt kunde frelse mig, hvorfor jeg stod stille. I det Slangen var ved at naa mig, faldt den død for mine Fødder, og alle de andre døde ogsaa, svulmede op, bleve sorte, revnede og brændte der paa op og bleve fortærede for mine Øjne, og vi gik uskadte gjennem Huset og prisede Gud for vor Befrielse. — Jeg vaagnede om Morgenen og undrede mig over min Drøm, og efter endt Frokost begave vi os paa Vejen til Akemans. Jeg fortalte min Drøm til min Kammerat og sagde ham at vi vilde møde noget underligt. Vi havde ikke desto mindre temmelig gode Forventninger i at mødes med Mr. Akeman og Familie efter som de vare Medlemmer af Menigheden; men til det modsatte bleve vi modtagne med Kulde, og vi bleve snart overbeviste om at han havde tabt Troen. Han udstødte falske Beskyldninger imod Mormons Bog og Kirkens ledende Mænd. — Rygtet udspredte sig snart, paa en Afstand af tyve Mile, at to Mormonprædikanter vare i Omegnen; en Pøbel kom snart paa Benene, og en Advarsel sendt os, med Anmodning om at forlade Nabolaget øjeblikkelig, da vi i modsat Fald vilde blive tjæret og fjederet og hængt. Jeg saa nu Slangerne i deres hele Skikkelse; min Kammerat ønskede at forlade Stedet, men jeg sagde ham at jeg vilde forblive og see min Drøm opfyldt. I samme Nabolag boede to gamle Folk ved Navn „Hubbel", hvilke havde læst Mormons Bog og troede vor Lære. Gamle Hubbel kom for at besøge os, og inviterede os til at tage Ophold i hans Hjem, medens

vi bleve der; vi modtoge Tilbudet, og arbejdede for ham i tre Uger med at hugge Tømmer og rydde Land, medens vi ventede paa at see Opfyldelsen af Befrielsen ved Guds Haand. Jeg blev ved Aanden befalet af Herren til at gaa og advare Mr. Akeman til at omvende sig fra sin Ondskab; og jeg gjorde saaledes som jeg var befalet, men han rasede hver Gang imod mig, og ordrede mig ved mit sidste Besøg ud af Huset; han fulgte mig i det jeg gik ud og var uhyre vred, og i det han en kort Afstand fra Huset kom op imod mig, faldt han død om paa Jorden, og blev ganske sort og svulmede op lige som jeg havde seet Slangerne gjøre i min Drøm. — Hans Familie saa vel som os betragtede dette som Guds Dom. Jeg holdt en Ligtale over ham, hvorpaa mange af Pøbelen ogsaa pludselig døde. Vi forblev der i Nabolaget en to Uger efter, og prædikede for Folket, døbte Mr. Hubbel og hans Hustru, hvorpaa vi fortsatte vor Rejse.

Vi tog den Bestemmelse at tage Kursen langs ned med Arkansasfloden, og da sætte over til Tennesee. Paa Grund af Lavvande kunde vi ikke faa Passage paa Færgebaaden, hvorfor vi begav os til Flodbredden og fældede et frisk Poppeltræ, tre Fod i Gjennemsnit, huggede det derpaa i tolv Fods Længde og paa to Dage havde vi en Canoe. Vi lavede ogsaa to Aarer og et Roer, og den 11te Marts 1835 satte vi vor Canoe i Floden, og vi begyndte vor Rejse ned ad Arkansasfloden uden Proviant — Den første Dag sejlede vi 25 Mile, og overnattede hos en fattig Familie der boede paa Flodbredden. Disse godhjertede Folk gav os Aftensmad og Frokost, og medgav os ogsaa en Majskage og et Stykke Flæsk at spise paa Rejsen. Vi rejste omtr. 50 Mile den Dag og overnattede i en forladt Kro, beliggende i en By kaldet Cadron, hvilken var bleven forladt paa Grund af, at den var bleven formodet at være hjemsøgt af onde Aander. — Vi lavede et Baal i Arnestedet, tillavede os lidt Aftensmad og efter først at have holdt Aftenbøn, begave vi os til Hvile paa det bare Gulv, og faldt snart i Søvn. — Jeg drømte, at jeg var i min Faders Hus og sov i en god Fjederseng og havde en meget god Nattehvile. Dog da jeg vaagnede, befandt jeg mig liggende paa det bare Gulv meget godt udhvilt, og havde hverken været plaget af onde Aander eller deslige. — Vi takkede Herren for hans Godhed imod os, spiste den øvrige Del af vor Proviant, og fortsatte vor Rejse langs Floden ned til «Little Rock», Hovedstaden i Arkansas; den Gang bestaaende af nogle faa Blokhuse. Efter at have besøgt nævnte Sted satte vi over Floden, og bandt vor Canoe, hvilken havde ført os lykkeligt over 170 Mile. Vi valgte dernæst den gamle Militærvej, som ledte fra Little Rock til Memphis i Tennesee. Denne Vej førte gjennem et Morads paa en Afstand af 150 Mile. Vi rejste 40 Mile om Dagen gjennem Mudder og Vand.

Den 24de Marts, efter at have rejst en Distance paa 10 Mile, blev jeg lam i mit ene Knæ, og maatte sætte mig paa et Træ. — Min Kammerat, som følte en meget stor Tilbøjelighed til at komme tilbage til Kirtland, forlod mig siddende i en Aligatorsump, jeg saa ham ikke mere før to Aar efter. Jeg bad derefter til Gud at han vilde helbrede mig, hvilket ogsaa skete, og jeg fortsatte derpaa min Rejse. (Fortsættes.)

Nyheder.

Danmark. De lollandske og sydfynske Banetog standsedes formedelst Snestorm den 16de og 17de Nov. d. A.

Sverrig. Ifølge svenske Blade skal Hertugen af Skaanes Daab foretages med Vand fra Jordanfloden, hvoraf en Flaske i den Anledning er tilsendt Hoffet i Stockholm.

Rusland. En stærk Skovbrand rasede i flere Dage paa de krimske Bjærge; Branden var saa voldsom, at den kunde ses i en Afstand paa 40 Verster. I Nertshinsk's Omegn har en Steppebrand raset paa omtrent 100 Kvdr. Verster; store Forraad af Korn ødelagtes, saa Folket nu mangler Føde baade til sig selv og Kreaturer. Ifølge Korresp. fra St. Petersborg 23de Nov. har der funden omgribende Studenteruroligheder Sted i Kasan og St. Petersborg; 105 bleve arresterede.

England. Ifølge Beretn. fra den 14de Nov. har et hæftigt Uvejr raset i Kanalen. Det utilfredse Parti i Irland, fortsætter af og til sine Mordforsøg paa Foresatte.

Forenede Stater. Et Jordskjælv fandt Sted i Kansas og Texas den 22de Oktober d. A. — I San Francisco Cal. blev en Smugler skudt af Politiet under Forsøg paa at smugle Silke og Opium. — I Nærheden af Leadville Col. overfaldt to Røvere Posten og plyndrede 7 Passagerer. — En stor Ildebrand har fundet Sted i Hopkinsville Ky. — En ødelæggende Hagelstorm fandt Sted i Jova den 30te Oktober; nogle af Haglene vare 8 Tommer i Omrids og blot ½ Tomme tykke. — En forfærdelig Explosion fandt Sted i en Mine i Eureka Nev. den 31te Oktober. — Ved Alamos Arizona fandt en desperat Fægtning Sted mellem For. St. Soldater, og Mayo Yaquesindianere; 23 Soldater og 100 Indianere faldt.

Mexico. Landets Uafhængighedsdag den 15de September højtideligholdtes med stor Begejstring. Fra Laredo berettes at en Bande Indianere overfaldt Byen, og tilfangetoge 15 Personer, samt et stort Antal Kreaturer. Anarki har opstaaet i Partier under Generalerne Garcia, Reyes og Guvernøren af Guaymas.

Vestindien. Et Jordskjælv fandt, ifølge Efterretning fra St. Tomas, Sted d. 17de Oktober d. A.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af L. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.